

Des d'aquest Pont de Lluert
tan propici a la paleta,
com ~~al~~ al penador expert,
al reclus i a la ~~la~~ exhorta;
des d'aquest bell paradís
on les boniques van a estudi
i la fonta de un matís
deliciós, per mes que pudi
quan al bell níng dels canes
la prodiguen amb exís
matís, enques, bonis i vaques,
des d'aquest tranquil riu
el saltan més i més
fins eixir per les botzagues
na font i en fons.

Caríssim amic,
 Això és un patric;
 Si deu no m'ajuda
 morrant la vinguda
 d'un quart, angelic,
 Senle trons i llampes,
 plujes ben gelades,
 vent, pedregada,
 tota la requiesta
 per fè una tempesta,
 nevant amb dolç
 nostra defunció.
 És un temps que subleva.
 Hom al matí es lleva;
 Acta l'ablucio,
 hom surt al balco
 i hom sent que s'alega;
 el cor no batgeja
 al pit hi entra foc;
 i encara això es poc,
 car hom es ligunde,
 en sortit a la ciutat
 s'engat del perill
 cobert com cornells
 hom ací s'entafura
 dins la regió d'oscura
 d'amagat celler,
 que allí s'està bé,
 tot voltat de tines
 que les teranyines
 curen d'adornar.
 Si hom vol gallegar
 i surt del carrer fora,
 ¡pelut! tot hom floria
 car no tornara.
 Tot just si arriba
 fins la carretera,
 que és tota propera,
 i allí canvia mort;
 no hi cap altra sort.
 Al carrer la tarda,
 quan tota basarda
 del sol indolent
 no ns dona turment,
 sortim a ojejar,
 mes sense apressar

Si aïç
 per que ~~hassam~~ tant
 hom aposta el pas
 regalima i surt
 del cap a la cua,
 regalima tant,
 que bo i caminant
 va dient darrera
 una nupla fangera.
 Però caminant
 tan poc com podem
 i així xam, xam,
 amb panet ben nana,
 tot sent la cloa-pim
 anem vora'l riu.
 Tornant un diuen
 la gent que aquí veem,
 què d'riu, per d'riu,
 és lluc i ideal.
 La no gosaria
 negar que ho senta
 i que pot ser
 de seguretat ser;
 mes ara, la calda
 també en hi escalfa
 sense remissió.
 Potser la fressa
 que al riu hom suposa
 és per que allí s'agita
 de l'antunitat
 d'un vol apretat
 de mosquits amb gana
 que fan la tiranda
 amb ensanyament.
 Potser aquest turment
 que para de morda
 fa menys avorida
 la gran xafogor.
 Mes no hi ha raó
 per dir que hi fa fressa;
 car si d'un que hi pesca
 amb assiduitat
 que encara no ha pesca
 en tot això estem
 cap peix que fos viu;
 si algun que l'adava
 a l'àn s'enganyava,
 fos gros o petit
 li ha sortit fregit.

La ven com extem;
 no se si tindrem
 la sort falgura
 de servir bufara
 per pogre ho contar,
 que de tant bufar
 tot en surt aïora
 i extem a la vora
 ja de traspassar.

Després que a Blanes
 de ~~frat~~ galanes
 fangar despatat,
 del dolç benestar
 que deu l'oratjal,
 som amic

T. Luján

El rei mariner.

(també) la donzella de la costa
(recollida a Canalda, poblet de la comarca Solsonina)

A la voreta del mar-si n'hi ha una nina
que brodava un mocador-de seda fina
Quan ne va sé a mig brodat,-n'hi falta seda;
ja en veu vení un mariner:-pel mar nevega.
-Mariner, bon mariner,-portarieu seda?
-De quin color la voldrieu-blanca o vermella?
-Vermelleta la'n vull jo-que en brodo d'ella
-Pujareu dalt de la nau,-triareu d'ella-
Mariné es posa a cantar-cançons molt belles;
amb lo cant del mariner-s'ha adormideta;
quan la nina es despertà,-no es troba en terra
-Mariner, bon mariner,-torneu-me en terra.
-Com t'hi tornaria jo-si en so lluny d'ella?
So cent lleugues dintre el mar-lluny de la terra.
-De tres germanes que som,-so la més bella;
la una és princesa,-l'altra n'és reina
i jo, tristeta de mi,-en so marinera.
L'una va vestida d'or,-l'altra de seda
i jo, tristeta de mi,-amb un vestit negre.
-No néts marinera, no,-que també ets reina.

Arxiu: Còpiat del Cançoner Popular de Catalunya.
pl. 116.

maig del 1935.

es d'e les més generalitzades del cançoner popular català
també n'hi ha de semblants a Suècia, i Escòcia,
a Itàlia, a Champanya, a Normandia
i a Espanya, a Alemanya.
gravat representant a ella i el vaixell que bé,
Arxiu: Cançoner popular. A Capmany. any 1904
1907.

El rei mariner. *(també) la donzella de la costa*
(recollida a Olot)

I allí a la vora del mar
n'hi ha una donzella
que brodava un xamison,
n'és de la reina.

Ara si que ens casarem,
gentil donzella.

El xamison n'era d'or,
l'en broda de seda,
Con fou a mig brodar,
la seda li va mancar
a la trista jove.

Ja en veu vení un mariner
que una nau mena.
-Mariné el bon mariner,
vos porteu seda?

-Ai, de quina la voleu,
blanca o vermella?
-Vermelleta la vui jo,
que és fina seda.

-Fiqueu-vos, doncs, dins la nau,
triareu d'ella.-
Com dins de la nau va ser,
que triava seda,
mariné es posa a cantar
cançons molt belles,
i amb el cant del mariner
s'ha adormida va ser,
ell para vela;
com ella se despertà,
fou llunyes terres.

-Mariner, bon mariner,
torneu-me en terra,
que les aigues de la mar,
me donen pena.

De tres germanes que som,
som la més grandeta;
l'una es casada amb un duc,
l'altra és princesa,

Lo pardal.

Una cançoneta nova-vos la diré,
 vos la diré
del Pardal quan s'ajocava-so 'l tarongé
 vos la diré,
del Pardal quan s'ajocava-so 'l tarongé.....

Lo pardal quan s'ajocava-feya remor
per veure si 'l sentiria-la seva amor.

La seva amor n'està en cambra-que no 'n sent res,
sinó 'ls moços de la casa-y 'ls traguers.

De la finestra més alta,-li van parlar:
-Les dotz'hores son tocases-'neus'allotjar.

-No m'allotjo pas encara;-vaig de camí:
vaig a fe una prometença-a Sant Magí.

Quan á Sant Magí vaig ésser-vaig suplicar,
que 'n dexés torná a ma terra-per festejar.

Quan de l'hermita tornava-jo la encontrí;
jo li dich si vol creuetes-de Sant Magí.

Ella me 'n fa de resposta:-No es hora, no;
quan m'hauréu demanadeta-será rahó.

Ay cançó ?qui t'ha dictada?-?Qui treta t'ha?
-Un fadrinet de la Plana-del Empurdà.

Notes.

Aquesta cançó fou publicada per en Briz ab lleugeres
variants en la lletra.
La posà de moda entre l'estol catalanista la entusias-

ta Estudiantina catalana del Rosselló, quan visita Barcelona, aixís com arrenca merescuts aplaudiments ab Muntanyes regalades, que publicarem ja en lo quadern 28.

Aquesta cançó no es pas exclusivament rossellonesa; l'hem trovada en alguns pobles del Empordà y Guille-ries, ahont en va hi hem buscat les Muntanyes regalades; allí cantan les Muntanyes del Canigó.

.....

... Més sembla un enfilall de corrandes que no pas una cançó tot d'una peça.

Arxiu: Cançons populars catalanes. quadern 30. recollides per D. Mas y Serracant.

maig del 1935.

En M. Mula suposa que en son principi se referia a un pardal en lo sentit propi de la paraula y que després se li ha donat la significació alegòrica d'un palant festejador

El pardal.

Una cançoneta nova
jo vos la diré,
del pardal quan se n'ajoca
al taronger,
que jo vos la diré,
del pardal quan se n'ajoca
al taronger.

Lo pardal, quan se n'ajoca,
mou gran remor
per veure si la'n pot veure
la seva amor.

La seva amor n'esta en cambra
no en pot sentir res,
sinó els amos de la casa
i els traginers.

-Mare, baxeu-me la roba,
que me'n vui anar,
i a la muntanya més alta
me'n vui pujar,
que me n'hia pujaré
sols per veure aquella prenda
del taronger.

recollida al poble de Grenyera (sota de Cervera)
la més popular de l'Empordà segons en Briz en Can-
sons de la Terra.

Arxiu: Cançoner popular de Catalunya. pl. 150 vol 3.

Lo cant dels aucellets.

Al veure despuntar
lo major lluminar
en la nit més ditxosa,
los aucellets cantant
á festejar-lo van
amb sa veu melindrosa.

L'águila imperial
va pels aires volant,
cantant amb melodia,
dihent:-Jesús es nat
per treure'ns de pecat
i dar-nos alegria.-

Responli lo Pardal:
-Esta ni es Nadal,
es nit de gran contento.-
Lo Verdum y 'l Lluhé,
dihuen cantant també:
-Oh, que alegria sento.-
Cantava 'l Passarell:
-Oh, que hermós y que vell
es l'infant de Maria;-
y lo alegre Tort:
-Vençuda n'es la Mort,
ja naix la vida mia.-
Cantava 'l Rossinyol,
hermós es com un sol,
brillant com una estrella.
La Cotxa y lo Bitxach
festejan al Manyach
y a sa mare donzella.
Cantava el Reyetó:
per gloria del Senyor
inflant ab bissarria;
Lo Canari segueix;
la música pareix
del Cel gran melodia
Cantava 'l Cotoliu;
Aucells, veniu, veniu,
a festejá a la Aurora;
y lo Merlot, xiulant,
anava festejant
a la millor Senyora
L'Estiverola diu:
-No es hivern ni es estiu,

sino que es primavera;
perque ha nat una flor
que per tot dona olor,
en lo Cel i la terra.-

Cantava 'l Francolí:

-Aucells, ?qui vol venir
a glosar melodia,
a veure 'l gran Senyor
amb son gran resplendor
dintre d'una establia?

Cantava lo Puput,

-Està nit ha vingut
lo Rey de Cels i terra.-

La Tortora y Colom

admiran a tothom
cantant sense tristesa.

Pigots y Borroners

se 'n pujan pels fruyters,
cantant amb alegria;

la Guatlla y lo Cucut

molt de lluny han vingut
per contempla al Mesias.

Cantava la Perdiu:

-Me 'n lyaig a fer lo niu
dins d'aquella establia,
pera veure l'infant,
com està tremolant
en braços de Maria.

La Garça, Griva y Gaig,

dihuen:-Ja ve lo Maig.-

Respon la Cadenera:

Tot arbre reverdeix,
tota plana floreix
com si fos primavera.-

Cantava lo Pinsà:

-Gloria avuy, festa demà,

Sento gran alegria

de veure lo diamant
tan hermós y brillant
als braços de Maria.-

Lo Xot y lo Mussol

al veure exir lo Sol,
confosos se retiren .

Lo Gamarús y Duck

dihuen:-Mirar no puch,
los resplandors m'admiran.-

Lo cant dels aucellets. (2)

Notes.

Aquesta cançó s'aparta de la forma comuna de romanç que tenen la major part de cançons populars catalanes.

Es de les que s' canten la nit de Nadal, y sens dubte degué conservar-se impresa en forma de goigs, per facilitar la tasca als qui la cantaven a chor.

Probablement es del segle 17; no pot ésser més moderna, perquè al començ del segle 18, entre les moltes cançons que s' publicaren per festejar la arribada del Rey Carles 3 (després 6 d'Austria) n'hi ha una, que es paròdia d'aquesta, que també publicarem si a Deu plau.

La incorrecció que s' nota en la rima dels dos primers versos de la segona estrofa se troba també en la cançó del començ del segle 18, perquè la meytat de dita estrofa es igual en abdues cançons.

Arxiu: Cançons Populars Catalanes, recollides per D. Mas i Serracant.

maig del 1935

gravat representant la cançó: el nen infant
en una cova de fusta, en mig de dos arbres; tots els ocells.

Arxiu: Cançons populars catalanes. Aureli

Cap many. vol. 1.

Notes ~~sobre~~ música
treballs d'antiche inventaris i documents.

A 3 Nonen Abril () del any IV de Lluís (1113) Arnau Giral deixava un liber tonorum a Pere apellat sen perquè després de la mort passés a l'església de Sant Pere de Vich (Arxiu Capítular de Vich. Liber Notationum (fol 52)).

Un mixto (Musal) en bella letra en pergamin primer pintat de cant que es de la regla de Paris ab cubetes d'aluda vermell e ab claus (Arx. Cor. Arag.; inv. Princep de Viana 1461).

Un ofici de forma gran de cant pla de una regla en pergami gros ab cubetes de aluda blanca (25. d. d.).

Un quatern de pergami bon es sent en cant de quarta regla l'ofici de sancta Marie (Curia Fumada de Vich; inventari de Bernat Ferrer mercader, 1412).

Un libre de pergami apellat ofici ab nota de quarta regla (Document per la cultura catalana publicat per Antoni Rubió i Lluch, Document de 1356, núm 173).

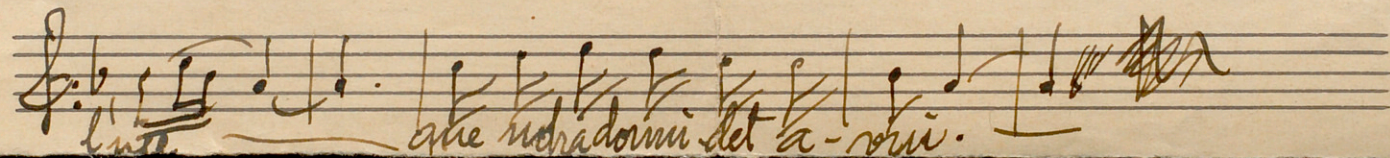
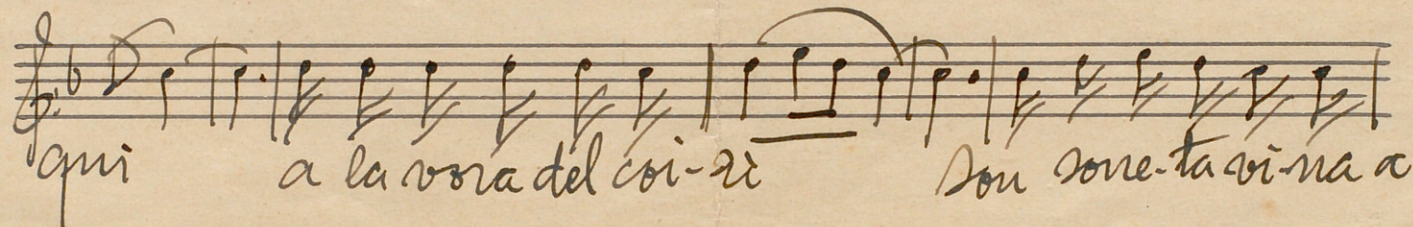
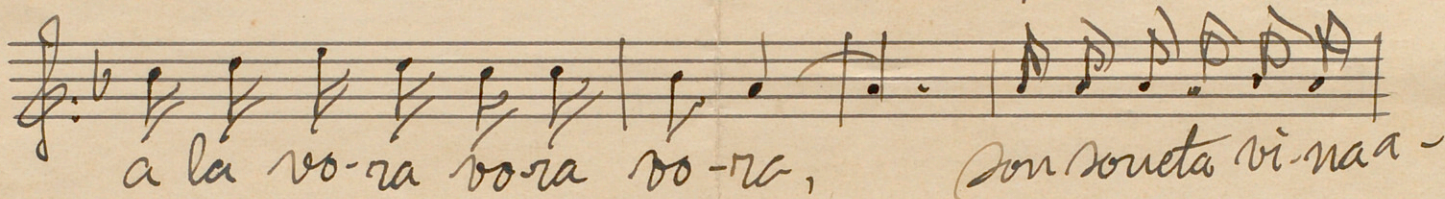
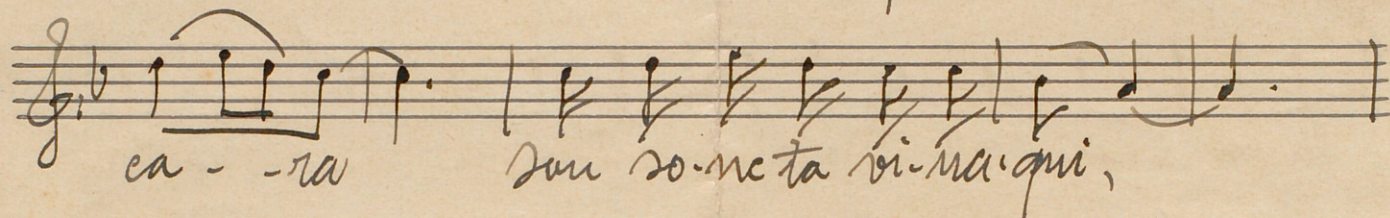
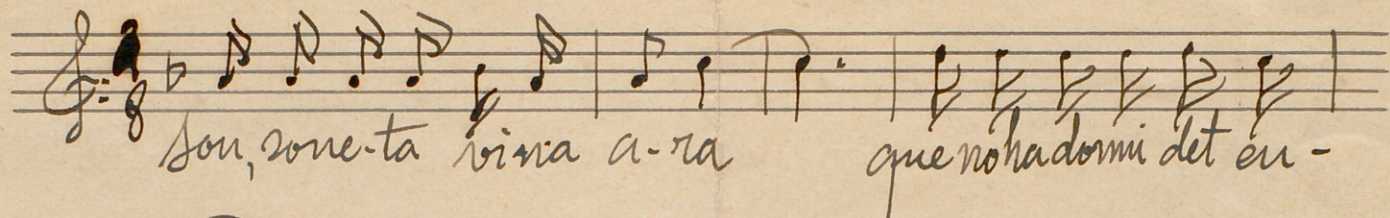
Un coern del art de cant escrit en paper (Curia Fumada - inventari Jaume Rovira Pbro 1473).

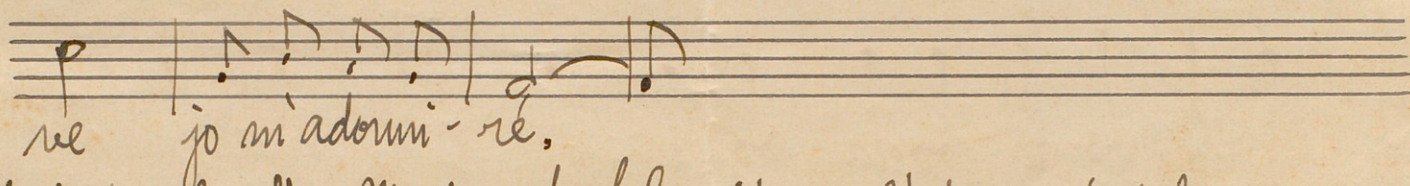
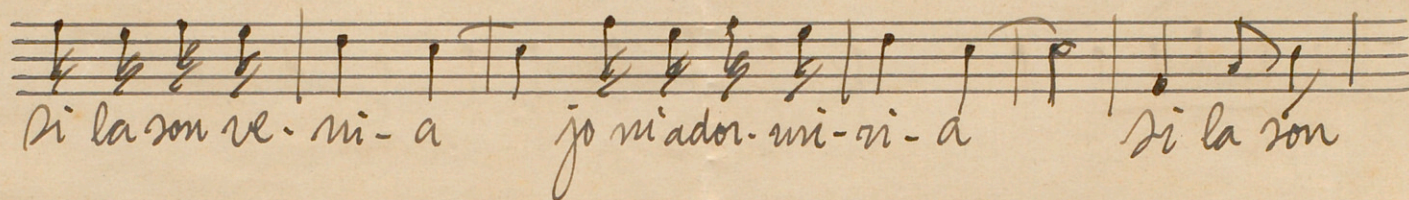
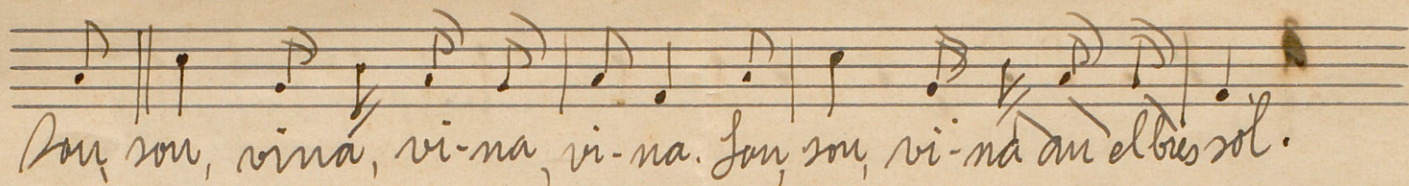
Un libre de forma gran de paries ab pontat gran (C.F. Inventari del notari Joan Francesch Franon, inventari d'Antoni Corcó canonge de Vich 1513).

Un libre de pergami de contra punt (C.F. Not. Joan Sallé; inventari de Bernat Roy beneficiat 1473).

Dos llibres grans de cant doque per fer l'ofici en paper notats cubets ab cubetes de punta ab pell morada e claus (Arx. Cor. Arag. Inv. Princep de Viana 1461).

Canço de bressol.

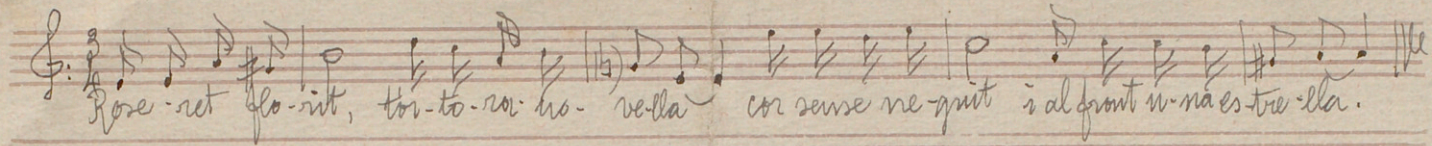
Comtada per la Sta. Montserrat Salvadó, que l'aprenqué de la seva mainadera
Carme Defarull, d'unrs 68 anys, filla de Constantí.

4 juliol 1936

(Album del cinquantenari
Orges a Mtre. Millet)

Oració del cantaire

Don Je-zus, Terge Ma-ni-a, Mol-queu que em dei-xin cantar vostra glòria int i
di-a fins a l'hora de fi-nar.

Estampes de muntanya
per a violi i piano

I

La masia acollidora

- Mestrena, podem entrar?
Hem fet llarga caminada
i ens calvi de descansar.
- Déu vos do' bona arribada;
entreu, no us feu pas pregar,
i prendreu una morrada
i un traquet, que us refara.

II

L'ermita solitaria

Prop del cel teniu l'ermita,
Mare del Roser immortal,
tan humil i tan petita
que és tot just com un portal.
Lluny de camí de passada,
de moria i de poblal,
vostre ermita està voltada
de silenci i solitari.

Un dia cada any s'apleguen
els romers a vostres peus,
i allí us canten i allí us preguen
llurs enfervorides veus.
Després, pel cim de nou canya
el gran silenci imposant
que de tant escampava
el tro i el vent mololant.

Aqueix

La font de la coma.

Regalim d'argent,
fonteta garlaire
que surt al torrent
penjada a mig aire,
petit rajoli
d'una aigua divina,
fina com sati,
frena i cristallina.
Un mal caminot,
una torrontera,
li porta com pot,
no pas sent dreuera.
Més l'aigua s'ho val.
no n'hi ha de més bona
per tot aquí dalt,
ni en molta rodona.

— Oració del cantaire —

Bon Jesús, Verge Maria,
volquen que em deixin cantar
vostre glòria int i dia
fins a l'hora de finir

El poder del cant.

Es incomparablement més fàcil no deixar cantar, que fer cantar. La coerció és un dels mitjans que hom pot emprar per a no deixar cantar, sense, però, cap garantia d'èxit, perquè el cant coercionat, fa com certes processons: va per dins. En canvi, fer cantar, i, sobre tot, fer cantar meravellosament bé, és extremadament difícil, car vol una fe cega en un alt ideal artístic, una vocació irrefrenable, una intuïció genial, una paciència de sant, una fervor apostòlica i una perseverança a tota prova. Solament l'home que reuneix aquestes condicions pot fer cantar meravellosament bé cinquanta anys seguits, i restar tranquil en la certesa que d'aquesta inmensa cantada de cinquanta anys ni una sola vibració s'és perduda: ni una sola vibració física, ni una sola vibració ideològica.

La misin ilustrada I, II, III
La ilustración anual I, II, III
Cronica de la sinica anys 81 i 82

La plana d'Esterri.

Plana riallera,
~~yedda i amarantha;~~
~~plana verdejanta;~~
tot al volt muntanyes
i un riu que al mig canta.

Poblets de pessebre
la miren gelosos
penjats a mig-aire
dels cims alterosos.

Trats d'herba molsuda,
arbredes ombroses,
verd clar de les messes,
floretes flaviroses.

Gous quiets que pasturen,
eugues corpulentes
d'ulls candis blavoros
movent-se indolentes.

Dollins graciosos
de formes estretes
s'emparlen i juguen
botant com cabretes.

Per segles i marges
dolls d'aigua s'escorren
i al riu que 'ls espera
adalerats corren.

Cel pur de muntanya
d'im blau de turquesa
i aquell aïet àgil
de furca escomera.

Al cap de la plana
s'apleguen nombroses
les cases d'Esterri,
teulades negroses,

finia llicorella
que la neu no passa
i el sol quan hi toca
l'irisa i la glaca.

Darrera les cases
hortets i palleres
i enllà fora el poble
les bordes i eres.

Plana riallera,
~~yedda i amarantha;~~
~~plana verdejanta;~~
tot al volt muntanyes
i un riu que al mig canta.

El cenobi i el castell en runes. (Mur)

De l'alt Montsec en un repen que avança
vers llevant coronat d'un llarg planell,
guaitant de Tremp l'accidentada conca
voregen un cenobi i un castell.

El temple és vuit vegades centenari
i encara es manté dret al cel signant;
mes cada any va marcant-lo amb una urpada
i com un vell xaruc es va aclofant.

Fou un temps que al voltant del vell cenobi
tot un poble hi havia arrecerat;
mes avui no es veu casa ni cabana
a l'entorn seu: tot ~~erm~~ i soletat.

Per veï, sols té'l vell castell en runes
com munda imatge de desolació
que del passat evoca les grandeses,
[tornades] avui misèria i tristor.

Si del jorn que'l cenobi consagraren
nou cents anys gairebé han passat silencis,
del castell la velluria qui pot dir-la?
sols els ciclops que hi feren fonaments
Del castell, murs grossissims no més resten
amb sengles torres que's van enrunant;
dels barons que altre temps hi sojornaren
el record gloriós es va esborrant.

Quan després de tressar per la pujada
hom arriba a assolir l'arid planell,
el cor omple de dol i melangia
la visió del cenobi i el castell.

El gran avetar. (La Mata de Valencia)
Pireneu.

Tota l'abrupta vessant
de muntanyes gegantines
decantada vers llevant,
cobreix-la de cap a cap
d'una verdor que negreja
l'immens emboscant d'avets.

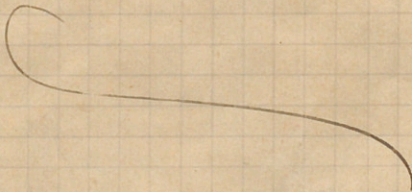
Com un estol de guerrers
disposant-se a la barreja,
per allaus i per costers,
per estimballs i planells,
s'arrapen estalonant-se
els avets muntanya amunt.

De l'ampla vall des del fons
per on el riu va escolant-se,
de l'avetar les legions ~~innum~~
innombrables, vers els cims
emprenen l'ascensió folia
que jamai acabaran.

Ben dret, robust, corpulent,
cada avet de terra lrolla
i enlaira magníficent,
com atret pel cel tan pur,
amb ferrenya simetria
sa forma piramidal.

El bosc es va espesseint;
al mig, ja és forç en ple dia;
els avets van ascendint
a l'analt vers els cimals,
per dominar la muntanya
que'ls aferra i els té esclaus.
Ja arriben dalt gairebé,
mes la ~~força~~^{*} d'alera els enganya,
que del cim l'últim coster
és un aspre tanterar
on no podria arrelar-hi
ni un bri d'herba, ni un matoll.

El cim es destaca nu,
desolat com un calvari,
i el vent que passa li dóna
el bramul conqueridor
que del foll avetó arrenca
saccejant-lo costa amunt.

Gr. Don.

Francisco Pufol.

Calle Guimerà N.º 1.

Tremp.

(Lérida)

Ara ve Sant Joaquin
i en el cel fan gran festa,
~~puix~~ ~~que ell~~ és ~~l'~~avi de Jesús,
pare de la seva Mare.
Que centelles sigui un cel
en tan solemne diada,
és el més fervent desig
dels signants d'aquesta tarja,
i que allí, vosticots dels seus,
gendre, filles i l'esposa
i el Honorio ^{en} ~~ella~~ ~~el~~ ~~guardi~~
i ~~en~~ batlle de Barcelona
i Aristides que era un grec
molt amic d'apelles Mestres,
passi un dia tan felix,
que ^{amb gorgel reforge} ~~el reforge~~ ~~quedi per~~ sempre
tantipa i Francesc.

A. Joaquin Penart 13 Agost 1913

16, Mar Engolasters.

Oh dilectissim amic!
D'el destí ~~ah~~ ~~re~~grapadura,
millor dit, la ferredura,
durament us ha colpit!
Fou una fada envejosa
la que incità el matx irat
a tancar desafortat
la vostra esquena esbarjosa?
Fou un malique follet
carrugat d'estris de pesca
qui volgué fer-vos la llesca
i us descavalà pel dret?
Ah potser fou una goja
per l'estany d'long vaguetia
qui em veure-us prop de sariba
tingué la paurada boja?
Dura ha estat la vostra sort!
Sorta fou la patxada!
Mes per aquesta vegada
heu pogut arribar a port.
Mon condol us acompanya
en aquest transit terrible;
mes com fora preferible
que no us fessin ni una banya!
Brequen, amic estimat,
que us felicito de vetes
puig d'aquelles potes feres
a poc preu ni heu escapat.

469.95

156.65

76.87

29.20

262.72

1214.15

19.

1092735

121415

2306885

76.87

153.70

19

13833

1537

29203
1

Transformación en el empleo artístico
instrumental. El abandono gradual
de los instrumentos congénitos, tan usados en
los ~~acoplamiento~~ sonoros en la Edad me-
dia, es un hecho en los fastos históricos de
la capilla de Felipe II. Apareciérase la ten-
dencia a agrupar instrumentos de distin-
tas familias después de aquella época.
A no tardar, crease en la real capilla
una verdadera escuela de ministriles,
a las órdenes de Francisco de Valdes que
dedicada a la enseñanza de instrumentos
de un grupo para la formación de una
pequeña orquesta, se conformó: 1.º de
cuatro triples de chirimía i de corneta;
2.º de dos tenores de chirimía "hóviles"
para ejecutar el bajo de este instru-
mento." - 3.º de dos contraltos de chiri-
mía que puedan tocar, igualmente
el bajoneto, y cuatro sacabuches

Dilluns i dimecres vinents, dugues selectes sessions
pel famós

Quartet Rebner

de Francfort

PRIMERA SESSIÓ

Quartet en *fa*, op. 77, n.º 2..... HAYDN
Quartet en *do menor*, op. 51, n.º 1. BRAHMS
Quartet en *fa*, op. 59, n.º 1..... BEETHOVEN

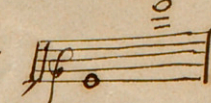
SEGONA SESSIÓ

Quartet en *sol* MOZART
Quartet en *la*, op. 41, n.º 3.. SCHUMANN
Quartet en *mi bemol*, op. 127 BEETHOVEN

ABONAMENT I LOCALITATS A DIARI: CASA DOTESIO, magatzem de música; 1 i 3, Portal del Àngel

Condicions especials pels socis de l'ORFEO CATALÁ, de 9 a 11 del vespre, al local social

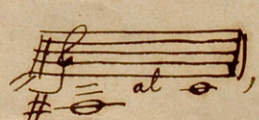
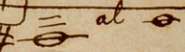
Durant el dia rebrà encàrrecs el Conserje

Fluïdol: Esta en fa: sa extensió

cromàticament. Com que es un instrument que té moltes poques claus, moltes notes alterades i han de fer els mitges forats, y reventar passatges que son, no impracticables, de molt difícil execució; de manera que deu evitar-se l'escriure moltes notes alterades seguidas.

Tiple: En fa; sa extensió cromàticament. Pot escriure's, en cas de conveniència el si y ab un coma fins al do; per el miller en escriure's aquestas notes, perquè fa el la, a' novets triples sent una mica aspre.

Tenor: En si b: sa extensió poquentre escriure també com el Tiple si y do. Fins avuy en el tenor hi mancava el sol # grave; ara ja hi ha un instrument que l'hi porta

seel al no poden posarhi

gaïnes notal perquè el ganching de
 claus que hi ha dificultat molt l'execució
 y fins hi ha passatges que semblen senyals
 y son impracticables, com son els següents de:

11 Cançó del goig sempre alegria.

Oh bon amic Llibrà!
M'heu demanat si em plauria
de ~~volver~~ vos a notar
algun cant o melodia
que volen colleccionar
amb selecta companyia.
Com que soc vostre fervent,
no em desplaui ni gens ni mica
de complaure el vostre intent.
Mes us he de fé avinent
que és un goig que em mortifica,
puix per tenir-vos content
he de fer-vos la musica.

F. Fol
Dedicada amb musica a
Enxep Llibrà.

Juny 1940

Cançó del goig sense alegria.

Oh bon a-mic su-bi-rà! M'heu demanat si em plan-ri - a de vo-

ler-ros a. no. tar al-gum cant o me-lo. di - a que vo-

len col. lec. cio-nar amb se. lec. ta com-pa. nyi - a. Com que

soc vos. tre ser. vent, no em des-plan ni gens ni mi-ca de com-

plam-ne el vos. tre in-tent. Més us he de fe a-ri-vent que és un

goig que em des-ti-fi-ca, fins per te-nir-ros con-tent, he de

fer-ros la mu-ni-ca.

ORFEÓ CATALÀ

BARCELONA

PARTICULAR

Aquest any la cançó meua
no vindrà dels aspres cims,
que vindrà de terres dolces
d'oliveres i raim.
Els cims al volt fan sardana
de les terres de dolçor
i al mitj la ciutat reposa,
blanca i bruma la color.
Les terres son soleiades;
i els cims ^{en} s'encien s'encien
son regnes munticades d'or
i al ~~espai~~ ^{espai} ~~es~~ ^{es} tornen blaus.
~~Es~~ tornen blaus i negresos,
pleins de misteri i repos
i el terror també ~~es~~ s'encanta
dins d'un mirall alt i recte.
Vora ciutat hi ha una zona
verdejanta d'un cantó,
de l'altre cantó espadada
talment com un miradò;
al desota, fent revoltes,
dolçament s'omny el riu;
quant el sol s'en va a la posta
sembla un caní d'argent viu.
Es el riu que l'home destre
atura en un ample estany,
el riu que passant incantat,
caigut un jour en el parany.
Quant l'home n'ha tret los brics
que a l'orpar es tornen clausos,
el riu va seguint sa via
serpejant pels horts i camps.
Va serpejant per la conque
talment com enperest
com pressentint que al sortime
s'hauprà d'escore amb nequit.
La conque es plena de pobles
escompartits d'ací i d'allà.

unes granges
~~son parlant~~ cases velles
q' valent delu campanar.
d'una eroficta pobre
~~a colla d'un temple gran~~ o d'un vell temple famis
amb romànica, totolda
i erulpit fantasios.

Les gentes, om la terra brunes,
son de poca explicació;
i si parlen, les parantes
son om raimant, d'aspra.
Més si les gentes, tot sent boies,
recorden l'aspra dels cims,
tenen la dolça les terres
d'olives i raïms.

Que com elles s'endoliran
aquesta anyada el meu cant.
Que com elles sia dolça
la diada del sen Sant.

Mes d' abril y mes de Maig

Mes d' abril y mes d' Maig

Regadad prima seva

Floriran totas las flors

Elz clorrells y las rosetas

Florira trist lo meu cor

Per que sempre viu a pena

Pensar ab la seva hamor

La hamor cuan l' n ~~puta~~
venia

Y un dia jo l' n contri

à la porta de litglesí

tan ermosa y tan gentil

no l' n sapigi coneixre

tan ermosa y tan gentil

no l' n sapigi coneixre

que n' era la meua hamor

la meua hamor verdadera

Tan ermosa y tan gentil

Que deu vos quart Roseta
vos vineu à demana
Simboleu da una rosa
de aqueix gentil rosa

Simboleu una rosa
de aqueix gentil rosa
Preneu la queus agradi
de totas las que hia

La rosa que boldria
Sols vos la podeu dar
Rosas com la Roseta
Las roses lan fara

Sou molt galan lo Jove
Lassen ben festejar
Demaneula al meu Païre
Que potseus lan dara

Sim deu permis Roseta
Lo ve à demana
Aneu y sius la dona
Per ben dada sera
Vire y simela dona
Lo a meua diga sera

} Gots
dos.

Deu vos quart Roseta

Handwritten musical score for 'Deu vos quart Roseta'. The score is written on three staves. The first staff begins with a treble clef and a 6/8 time signature. The melody is written with square notes and rests. The lyrics 'Que Deu vos quart ro seta vos vinch a de ma na Jim bo leu da una' are written below the first staff. The second staff begins with a treble clef and a 6/8 time signature. The melody is written with square notes and rests. The lyrics 'rosa de a queix gen til rosa di Jim bo - leu da una ro xa de a' are written below the second staff. The third staff begins with a treble clef and a 3/4 time signature. The melody is written with square notes and rests. The lyrics 'queix gen til ro sa di Jim' are written below the third staff. The score ends with a double bar line.

Que Deu vos quart ro seta vos vinch a de ma na Jim bo leu da una

rosa de a queix gen til rosa di Jim bo - leu da una ro xa de a

queix gen til ro sa di Jim

Recollida a Clot l'any 1880 per Lino' Bartoli.

Mes d'Abri! y mes de Maig.

Mes d'Abri! y mes de Maig Regadada prima vera flori ran totes las
flors Els clarells y las rose - tas Els clarells y las rose - tas Flori -
ra trist lo meu cor

Recollida a Grot l'any 1880 per Simó Gerdol.

Viernes 16.-La ORQUESTA MUNICIPAL DE BARCELONA, dirigida esta vez por el Mtro. PUJOL, dió el segundo concierto de invierno en el Palacio de la Música, interpretando la Sinfonía número 3 de Mendelssohn, llamada "Escocesa", página magistral y bellísima que se da muy raras veces; "Los retratos" del compositor húngaro BELA BARTOK, interesantes por su revolucionarismo, pero demostrativos de la impotencia creadora de nuestros tiempos, que, huérfana de genio verdadero, carece de contenido ideológico y, por lo tanto, de auténtica belleza y emoción y se refugia en el cómodo redueto de la audacia técnica, que no puede suplir la ausencia de una idea fundamental en que apoyarse, ni puede encontrar eco en el alma humana cuyas resonancias emotivas no puede despertar porque en ella solo impera un hábil artificio y un alambicado intelectualismo. A continuación nos ofreció los Tres estudios sinfónicos titulados "El Mar", de Debussy. Aquí aparece inmediatamente la idea, rica en expresión, plástica en significados simbólicos, resumante de emoción. Qué diferente la audacia y el revolucionarismo debussyano, vertebrados, lógicos, fáciles dentro de la difícil solva de lo arbitrario, y rebosantes de imágenes claras de la más alta y pura poesía, por medio de la cual, el autor dice bellamente cuanto quiere decir, dueño de su inspiración y de una técnica definida y consciente, qué diferente, repetimos, de la anárquica vaciedad disfrazada de arlequinada audacia de los BELA BARTOK y sus imitadores que han tratado de destruir la esencia fundamentalmente lógica y matemática de la música para convertirla en una caótica improvisación. Fue un acierto poner estas obras una al lado de otra, pues ello ha permitido a eruditos y profanos poder contrastar la diferencia entre lo falso y lo verdadero por muy parecidos que ambos términos puedan parecer.

En la parte final escuchamos siete canciones populares catalanas glosadas para orquesta por el Mtro. PUJOL, las cuatro últimas interpretadas, además, con su proverbial exquisitez, por ANDREA FORNELLIS. No es posible, en una breve reseña describir la belleza del subfondo polifónico maravilloso con que el Mtro. PUJOL ha sabido decorar estas canciones, extrayendo del propio valor dramático de sus sucesivas estrofas literarias una sorprendente variedad de combinaciones contrapuntísticas y orquestales, tan bellas como sutilmente emocionantes y de tan franca inspiración como originalísima técnica.

El Mtro. PUJOL demostró también la energía y la lozanía de su ya venerable batuta conduciendo la ORQUESTA con aquella erudición y aquel cariño tan suyos. Para él, para ANDREA FORNELLIS y para los profesores de la ORQUESTA MUNICIPAL, hubo aplausos ardientes y entusiastas.

Domingo 18.-Con un programa semejante al del segundo concierto de invierno, celebrado el viernes, renovaron la ORQUESTA MUNICIPAL DE BARCELONA y el Mtro. PUJOL, en el concierto sinfónico popular, que se celebra en el Palacio de la Música, quincenalmente, el inenarrable éxito obtenido en el anterior. ANDREA FORNELL3 fue nuevamente objeto de incesantes aclamaciones.